

Janko Sever

Soneti

Barbara spi

Barbara spi močno in globoko,
zvita kot jegulja na rjuhi.
Toži se ji, v tej noči gluhi,
po njenih fantih, poljublja roko

svojo, njeno telo dehti sloko,
vodnjaki odmevajo suhi,
sobo stražijo črni evnuhi.
Ko mrzlo jutro ji odpre oko,

vstane in na vrata potrka,
a za njimi svet molči, preplavi
jo bridkost, gospodarja pozdravi.

Hkrati nadnjo prideta prekletstvo
in samote blagoslov. Pokoril
je ogenj notranjost in jo ubil.

Ob reki

Daleč ob reki šumijo topoli,
kakor spomin na tvoj prevzetni posmeh,
ko ob sprhnele kosti v vlažnih kletih
pokopljejo mrtve z vsemi častmi.

Kot najčistejši diamant se sveti
ti oko, vsa modrost je, da sem na tleh,
ko se topli veter izgubi v strasteh
in me tvoja ostra roka pokosi.

Val pogine v umazanem morju,
ti se mojega trpljenja veseliš,
noč kraljuje nevidnemu obzorju.

Ne boj se dolgih senc, vedi, ne grešiš,
voda zmrzne na hladnem pogorju,
srečna bodi, ljuba, ko me zapustiš.

Angel

Angel v tvojih tolmunih sem zgubljen,
daj mi piti zjutraj, da lahko živim,
kelih mi zvečer ponudi, da zaspim,
ves čas naj greje tvoja me ljubezen.

V samoti neznosni nikogaršnji plen,
ustnice me odrešijo bolečin,
dihni vame, biti tvoj je, kar želim,
ne reci, da vse je le smaragdni sen.

Nebo je votlo, nasmehi prijazni
druge bodrijo. Zaprt sem v svoj svet
preživelih, krasijo ga prikazni.

Brez tebe bi bil na grobišču uklet,
a čutim te, kako živiš v meni,
mi kradeš misli, ostal bom brez besed.

Veliki mojster

Veliki mojster nauči mižati
svojega slugo, le senca naj bo vse,
na vegastem ogledalu naj umre
v bitki razmesarjen konj krilati.

Pokrij mi oči nežno kakor mati,
za vrati v kotlu gosta smola vre,
naj tvoja roka za mano jih zapre,
da sam ostanem in se neham bati.

Odvzemi mi sanje, da kakor mrlič,
na katerem se plesen pase, zbledim,
da usoda sledi zariše v nič.

Podoba je le še obris, beli dim,
zvok, nad potnimi hrbti konj poka bič,
kopita teptajo zemljo, polno rim.

Nikoli več

Včeraj in nikoli več črni vladar,
žezlo je pretežko, krona zažira
se v lobanjo, do možganov prodira,
nestrpen je že zavaljeni grobar.

Senilnež, kaj ne čutiš, kako si star,
da se ti grad pod nogami podira,
da tvoje telo nezadržno hira
in že davno je ugasnil ves tvoj žar.

Prisluhni v mraku svojemu hropenju,
zmrzal te bo dokončno pokončala,
umrl boš v večnem hrepenenju.

Prijateljica zadnja te izdala
je, reci zbogom dolgemu trpljenju
in svojemu krvniku mirni hvala.